

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Arme Vagner Popović, predsjednice vijeća, Ane Berlengi Fellner i Mirjane Čačić, članica vijeća, te više sudske savjetnice Ane Matacin, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Grada J., zastupan po punomoćniku P. K., odvjetniku u Z., protiv tuženika Povjerenika za informiranje, Z., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 20. svibnja 2021.

p r e s u d i o j e

- I Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Povjerenika za informiranje, klasa: UP/II-008-07/20-01/984, urbroj: 401-01/04-21-6 od 4. ožujka 2021.
- II Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora.

Obrazloženje

1. Rješenjem tuženika poništeno je rješenje tužitelja, klasa: UP/I-008-01/20-01/19, urbroj: 238/12-03/8-20-3 od 8. srpnja 2020., te je korisniku M. S. odobreno pravo na pristup informacijama prema zahtjevu od 24. lipnja 2020. kako je to određeno točkom 2. izreke toga rješenja, odnosno na pristup preslikama ugovora o izvođenju radova na postavljanju autobusnog stajališta u naselju H. P. zaključenog između Grada, kao naručitelja i trgovačkog društva C. J. d.o.o., kao izvođača od 14. studenoga 2019., obrasca 2 ponudbeni list, troškovnika od 8. studenoga 2019., dopisa od 29. listopada 2019. i 28. lipnja 2019., rješenja od 29. studenoga 2019. i Prometnog elaborata „Nove regulacije prometa – uređenja autobusnog stajališta u H. P. na NC2801“ od rujna 2019“. Navedenim rješenjem tužitelja od 8. srpnja 2020. odbijen je zahtjev za pristup informacijama podnesen 24. lipnja 2020. zbog zlouporabe prava na pristup informacijama.

2. U tužbi protiv osporenog rješenja tuženika tužitelj se poziva na odredbu članka 23. stavak 5. točka 5. Zakona o pravu na pristup informacijama navodeći da je zlouporaba zakona kojim se jamči pristup informacijama prepoznata kao moguća situacija koja, suprotno intenciji zakonodavstva da osigura pristup informacijama, omogućuje pojedincima da neumjerenim ili pretjeranim brojem zahtjeva znatno opterećuje rad tijela javne vlasti, te da je osnovni cilj ove odredbe zaštita tijela javne vlasti od zahtjeva kojima se ne ostvaruje svrha zakona ali i zaštita prava drugih korisnika zakona, te korisnika usluga tijela javne vlasti kako njihova prava ne bi trpjela angažiranjem pretjeranih resursa za rješavanje šikanoznih zahtjeva. Ukazuje na broj zaposlenih službenika te smatra da podnositelj zahtjeva nasumično traži nepravilnosti i nezakonitosti u radu tužitelja i ustrajno pokušava diskreditirati tužitelja

što se protivi samoj svrsi i cilju zakona, ali i javnom interesu. Predlaže da Sud uvaži tužbeni zahtjev uz naknadu troškova sastava tužbe po punomoćniku u iznosu od 3.125,00 kn.

3. U odgovoru na tužbu tuženik se poziva na razloge obrazloženja osporenog rješenja te ističe da je institut zlouporabe prepoznat i u europskom zakonodavstvu i sudskoj praksi, poziva se na ustavno načelo razmjernosti iz članka 16. Ustava Republike Hrvatske. Navodi da su u žalbenom postupku razmotreni zahtjevi koje je podnositelj zahtjeva podnosio tužitelju jer je za utvrđivanje zlouporabe prava na pristup informacijama bilo potrebno razmotriti ne samo svaki konkretan zahtjev nego i to da li je korisnik putem više povezanih zahtjeva očito zloupotreblijavao pravo na pristup informacijama, kako bi se utvrdilo postojanje namjere za ostvarivanje zlouporabe prava na pristup informacijama. Predlaže da Sud odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan.

4. Tužbeni zahtjev nije osnovan.

5. Iz spisa predmeta dostavljenog Sudu uz odgovor na tužbu proizlazi da je podnositelj zahtjeva od 24. lipnja 2020. zatražio od tužitelja da mu se dostavi sva dokumentacija vezana za izgradnju autobusnih stanica po naseljima u zadnje četiri godine (dozvole za gradnju, troškovnici, narudžbenice i sl.), odnosno u predmetnom postupku za autobusno stajalište u naselju H. P. u odnosu na koje je tuženik odobrio pristup informaciji dostavom dokumentacije navedenom u točki 2. izreke osporenog rješenja osnovano utvrđujući da se ne radi o zlouporabi prava na pristup informacijama u smislu članka 23. stavka 5. točke 5. Zakona o pravu na pristup informacijama (Narodne novine, broj 25/13. i 85/15.) a temeljem koje odredbe je tužitelj odbio podneseni zahtjev. Tuženik je uvidom u sadržaj svih podnesenih zahtjeva od strane istog podnositelja pravilno zaključio da se njima ne traži velika količina informacija a niti su istovrsne a što je utvrdio iz upisnika o zahtjevima, postupcima i odlukama o ostvarivanju prava na pristup informacijama i ponovnu uporabu informacije, a iz Upitnika za samoprocjenu tijela javne vlasti sukladno Zakonu o pravu na pristup informacijama proizlazi da se zahtjevi rješavaju u zakonskim rokovima, pa zaključuje da iz utvrđenog činjeničnog stanja ne proizlazi da bi se udovoljavanjem zahtjevu zainteresiranoj osobi opteretilo redovnu djelatnost i normalno funkcioniranje tijela javne vlasti a niti bi se prema sadržaju tih zahtjeva radilo o nepoštovanju ili međusobnom neuvažavanju, kako to tvrdi tužitelj, te ukazuje na odredbu članka 9a. navedenog Zakona. Također, pravilan je zaključak tuženika da informacije koje su predmetom ovog postupka se odnose na raspolaganje javnim sredstvima pa dolazi do primjene odredbe članka 16. stavak 3. Zakona o pravu na pristup informacijama prema kojoj su informacije o raspolaganju javnim sredstvima dostupne javnosti i bez provođenja testa razmjernosti i javnog interesa, osim ako informacija predstavlja klasificirani podatak. Sud ističe da se zahtjev korisnika u konkretnom slučaju odnosi na pristup informacijama o raspolaganju javnim sredstvima tužitelja, koje informacije u smislu navedene odredbe Zakona moraju biti dostupne javnosti i na što ne utječe eventualno opterećenje redovitog rada tijela javne vlasti. Također osnovano tuženik ukazuje na odredbu članka 9. Zakona o pravu na pristup informacijama kojim je propisano da korisnik koji raspolaže informacijom sukladno ovom Zakonu ima pravo tu informaciju javno iznositi, pa tužbeni prigovori u ovom pravcu nisu osnovani.

6. Imajući u vidu sve navedeno, Sud nalazi da je tuženik pravilno ocijenio rješenje tužitelja nezakonitim, poništio ga i odobrio korisniku prava na pristup

traženim informacijama na način određen izrekom osporavanog rješenja uz argumentirano obrazloženje utemeljeno na zakonu, zakonitost kojeg tužitelj tužbenim navodima nije doveo u sumnju.

7. Kako tužitelj nije uspio s tužbom to u smislu odredbe članka 79. stavak 4. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.) nije osnovan niti njegov zahtjev za naknadu troškova sastava tužbe po punomoćniku.

8. Trebalo je stoga temeljem odredbe članka 57. stavak 1. i članka 79. stavak 6. Zakona o upravnim sporovima odlučiti u cijelosti kao u izreci ove presude.

U Zagrebu 20. svibnja 2021.

Predsjednica vijeća
Arma Vagner Popović, v.r.